

бащата влѣзе въ къщи, мълчи неразположенъ е духомъ. Взе ме столътъ, седне на една страна въ стаята, мисли. Майката седнала на друга страна въ стаята, и тя неразположена, мисли. Обърнала гърбъ къмъ мъжа си, недоволна е нѣщо, Синътъ седналъ на друго мѣсто въ стаята, и той мисли. Дъщерята на трѣто мѣсто, и тя мисли — всички мислятъ, мълчатъ, иматъ едно квакерско събрание на мълчание. Не се минаватъ и 1—2 часа, току вижъ бащата се обажда: нѣма ли тукъ хора, какво сте замълчали всички? Обажда се отъ другия край неговата другарка: какво искашъ да кажешъ съ това? Подиръ нея се обажда дъщерята, послѣ синътъ, и виждашъ започналъ се единъ приятенъ разговоръ. Ние можемъ да се увлѣчемъ отъ това положение, а онзи който не е опиталъ тия нѣща, може да се смѣе, но това не е за смѣхъ работа, това е сериозно нѣщо. Вие трѣбва да знаете, че всѣки ще мине прѣзъ това гърне. Всѣки, който е дошълъ въ живота, трѣбва да знае, че ще мине прѣзъ всички положения. Това е една фаза на живота: ще те поставятъ и въ мълчание, ще те поставятъ и въ разговоръ.

Та казвамъ: какво ни липсва въ живота? — Положителна вѣра липсва на хората. Въ живота, на едни хора вѣрватъ повече, на други по-малко. Защо? — Когото обичашъ, вѣрвашъ му повече, а когото не обичашъ, не му вѣрвашъ, или изобщо вѣрвашъ му по-малко. Въ даденъ случай, ако на нѣкого любовта е на дѣсната му рѣка, тогава ти можешъ да имашъ пълно упование въ думитѣ на този човѣкъ. И дѣйствително, този човѣкъ може да ти каже Истината. Но ако любовта на този, който